

der ved Ændring i Loven fremtidig kun regnes med Arbejdstidsnedsættelser paa $\frac{1}{8}$.

Efter de foreliggende Oplysninger om Omfanget af den gennemførte Arbejdsfordeling, herunder ogsaa de Oplysninger, der er tilvejebragt efter Afgivelsen af Nævnets Indstilling, maa Arbejdsministeriet være enigt med Nævnet i, at det ikke synes nødvendigt, saaledes som de i Folketingsudvalget repræsenterede Partier havde erklæret sig villige til, at gennemføre en saadan Ændring i Arbejdsfordelingsloven, at der tillægges Nævnet en almindelig Beføjelse til at dekretere Arbejdsfordelingsordninger.

Medens Arbejdsministeriet saaledes maa mene, at man fortsat i Almindelighed bør lade Ordningen hvile paa frivillige Aftaler mellem Parterne, er man dog enig med Nævnet i, at der bør tillægges dette en mere begrænset Beføjelse til, hvor et større Flertal indenfor Nævnet finder det paakrævet, at gennemføre Arbejdsfordelingsordninger, hvis Ikke-Gennemførelse ad Frivillighedens Vej alene skyldes Modstand fra Arbejdsgivere

eller Arbejdere inden for en mindre Del af det paagældende Omraade, i den Form, der findes passende for det paagældende Omraades Forhold. Arbejdsministeriet er ligeledes enigt med Nævnet i det u hensigtsmæssige i at fastholde 6-Ugers Perioden i § 11, og i Overensstemmelse med det saaledes anførte fremsættes nærværende Lovforslag.

Udover de her nævnte Forhold, paa hvilke der kun kan bødes ved Ændringer i Loven, har Arbejdsfordelingsnævnet peget paa de Vanskeligheder, der opstaar ved Gennemførelse af Arbejdsfordelingsordninger for Parter, af hvilke ingen tilhører faglige Organisationer, ligesom Nævnet har henstillet til Regeringen at søge tilvejebragt Mulighed for, at visse Tjenestemandsgupper kan komme til at deltage i Arbejdsfordelingen. Disse Spørgsmaal, hvis Løsning ikke vil kræve Ændringer i Arbejdsfordelingsloven, er for Tiden Genstand for Overvejelse i Administrationen.